

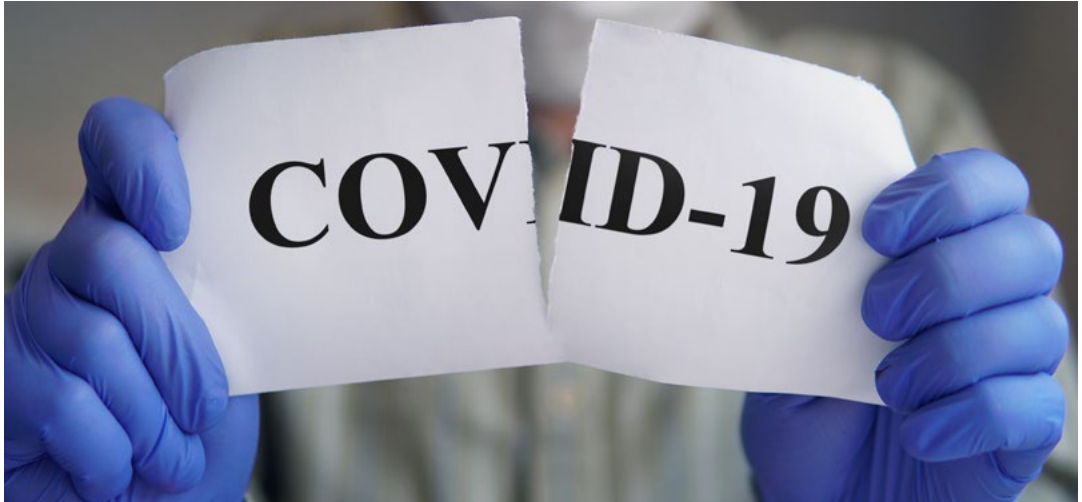

Experiència al Pavelló Vic Salut

“No sé si primer va ser la por, la incertesa, o les ganes d’ajudar... però el que sí sé és que va suposar un punt de reacció emocional i de sacsejada personal important”.

Feia 15 anys que no trepitjava un hospital, i les tècniques, les rutines i la vida hospitalària quedaven molt lluny. Ho sabré fer? Estic preparada per tornar? I ara a més a més amb la por sobreafejada del risc de contagi.

Sí, ho he sabut fer. Sóc infermera i la meva fortalesa és just aquesta, hi ha por però encara hi ha més valor

Justament, treballar en l'atenció primària crec que m'ha fet tenir un punt a favor i, sobretot, pels excepcionals companys que vaig tenir els dos dies de guàrdia de 12h que vaig cobrir al pavelló.

Els pacients al pavelló estaven estables i recuperant-se de la malaltia. La majoria eren ja autònoms i només els hi calien petites ajudes per

part nostre. Però estaven sols, sense la seva família ni persones estimades al seu costat. Ni tan sols a nosaltres ens podien posar cara, ja que la dis-fressa ens anul·lava la nostra identitat.

Però a sota de l'armadura continuava havent-hi per part nostra una mirada càlida que feia intuir un somriure d'aproximació, de suport...

Sota la mascareta hi havia paraules dolces, d'ànims, empàtiques i sota els guants continuava havent-hi el contacte que arriba allà on s'amaguen les llàgrimes.

Cada alta mèdica, cada acomiadament, es celebrava amb aplaudiments per part de tots nosaltres, fent emocionar i donant esperança als que encara ens quedàvem allà.

Sara Esteve Lucena
Infermera
ABS Centelles
@EbaCentelles